

Odlišné stanovisko
člena Súdnej rady Slovenskej republiky JUDr. Mariána Fečíka k uzneseniu
Súdnej rady Slovenskej republiky č. 310/2025 zo dňa 16. septembra 2025

Na základe § 6 ods. 12 zákona č. 185/2002 Z.z. o Súdnej rade Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov, využívam svoje právo a k uzneseniu Súdnej rady Slovenskej republiky č. 310/2025 zo dňa 16. septembra 2025 pripájam odlišné stanovisko k obsahu schválenej prílohy.

Podľa môjho názoru materiálnym jadrom stanoviska k etickej dileme vzťahu sudcu a novinára (ďalej aj len „stanovisko“) je až jeho posledný odsek znejúci: *„Pokiaľ jestvuje blízky vzťah sudcu a novinára a predmetom novinárskej činnosti je rozhodovacia činnosť takéhoto sudcu alebo zverejnenie iných informácií týkajúcich sa tohto sudcu alebo agendy súdu, na ktorom pôsobí, **pre dôveru verejnosti v súdnu moc** je vhodné, aby sudca bez odkladu zabezpečil zverejnenie informácie o tom, že vzťah novinára a sudcu nie je len profesionálny. To môže sudca splniť aj prostredníctvom hovorca súdu. V rámci opatrnosti je vhodné o charaktere vzťahu s novinárom informovať aj predsedu súdu, na ktorom sudca pôsobí“*.

Je potrebné zdôrazniť, že citovaný odsek sa **netýka nestrannosti sudcu v konkrétnom konaní**, ale vzťahuje sa na nestrannosť, resp. vnímanie sudcu vo všeobecnosti v rámci jeho občianskeho života.

Odporúčenie sudcovi bezodkladne zverejniť informáciu o jeho nielen profesionálnom vzťahu s novinárom, ktorý sa v označenom rozsahu zaoberá justičnými témami, predstavuje nesporne **výrazný zásah do súkromia sudcu**.

Toto odporúčanie je však odôvodnené iba s odkazom na „dôveru verejnosti v súdnu moc“. Takýto odkaz je ale podľa môjho názoru tak stroho abstraktný, že ním možno odôvodniť v zásade „všetko“, čo robí stanovisko v tomto smere **arbitrárnym**.

Domnievam sa, že stanovisko sa malo bližšie zaoberať tým, či a prečo má byť právo sudcu na súkromie v tomto smere obmedzené. Samoregulácia súkromného života sudcu spojená s výkonom jeho funkcie totiž automaticky neznamená povinnosť verejného prezentovania informácií týkajúcich sa jeho súkromia. V tejto súvislosti je pritom zrejmé, že prijaté odporúčanie bude v praxi dopadať na také vzťahy sudcu a novinára, ktoré majú **intímny alebo partnerský charakter**. Vzťahy nedosahujúce takúto intenzitu môžu byť totiž v rámci dvojice sudca - novinár odlišne vykladané a súčasne ich preukázanie je otázkou „uhla pohľadu“.

Už len z povahy intímneho, resp. partnerského vzťahu vyplýva, že je iba na jeho účastníkoch, či, kedy, komu a ako jeho existenciu oznámia. Odporúčanie sudcovi zverejniť jeho intímny alebo partnerský vzťah s novinárom pritom ignoruje skutočnosť, že by to znamenalo **aj zásah do súkromia novinára** ako druhého účastníka tohto vzťahu. To znamená, že prijaté odporúčanie vo svojej podstate priamo zasahuje aj do súkromia novinára, ktorý ale pod kompetencie Súdnej rady Slovenskej republiky nespadá.

Zároveň dané odporúčanie neberie do úvahy ani možnosť LGBTI+ vzťahu medzi sudcom a novinárom, pri ktorom by sa vlastne jednalo o **nedobrovoľný „coming out“**, čo sa musí aj nezávislému recipientovi javiť ako „úplne absurdné.“

Podľa môjho názoru by sa pri vzťahu sudcu a novinára, ktorý nie je len profesionálny, teda predovšetkým pri ich intímnom a partnerskom vzťahu, malo predovšetkým zisťovať, či a ako sa etická dilema prejavuje aj na strane sudcu. Primárne je totiž **konflikt záujmov na strane novinára**, ktorého výstupy sa môžu týkať osoby sudcu, ku ktorej nemá „kritický odstup.“

Sudca nemôže priamo ovplyvniť, či novinár bude publikovať o jeho osobe a aký obsah táto publikácia bude mať. Ak by sa aj v tomto smere dospelo k záveru, že sudca môže nejako profitovať z pozitívnej medializácie svojej osoby, domnievam sa, že táto skutočnosť **len sama o sebe** neodôvodňuje tak zásadný zásah do súkromia sudcu, akým je zverejnenie jeho intímneho alebo partnerského vzťahu s novinárom. Inými slovami, ak je sudca povinný na jednej strane akceptovať tvrdú novinársky laickú kritiku svojho rozhodovania, potom je v zásade povinný „vytrpieť“ si aj jej opak.

Stotožnenie sa s prijatým stanoviskom podľa mňa preto otvára „Pandorinu skrinku“ ďalších možných zásahov do súkromia sudcov s odkazom na mantru, akou je „neuchopiteľná“ dôvera verejnosti.

Nedávna minulosť by však mala byť pre nás všetkých ponaučením, že **sudcovská etika** (vrátane posudzovania etických dilem) **nemôže byť** „zbraňou“ aktuálnej väčšiny v Súdnej rade Slovenskej republiky, prostredníctvom ktorej sa v rámci skúmania sudcovskej spôsobilosti môžu „proskribovať“ názoroví oponenti v radoch sudcov alebo sudcovia vo všeobecnosti.

Predovšetkým na základe uvedených skutočností sa preto so stanoviskom k etickej dileme vzťahu sudcu a novinára nestotožňujem a hlasoval som proti jeho prijatiu.

V Bratislave, dňa 17. septembra 2025

JUDr. Marián Fečík
člen Súdnej rady Slovenskej republiky